

Claude Knorrling's

Vedermödor med Gentlemen's Tour

*eller Hur Man Navigerar Golftävlingsvillkor
Utan att Förlora Förståndet*

Kapitel I:

Mysteriet med Reglementet

Det var en av dessa förträffliga vårmorgnar då solen sken över Göteborgs villaområden med den välvilliga envishet som kännetecknar ett väder som bestämt sig, fåglarna kvittrade i björkarna med en entusiasm som gränsade till det oprofessionella, och tillvaron i stort föreföll ha arrangerat sig på ett sätt som inbjöd till optimism – vilket, som varje erfaren gentleman vet, brukar vara ett säkert tecken på att något komplicerat är på väg att inträffa.

Det var under dessa löftesrika omständigheter som jag, Claude "Kladden" Knorrling, slog mig ner i den bekväma fåtöljen i klubbhuset vid Delsjö Golfklubb med en kopp kaffe av den sort som smakar bättre än den har rätt att göra, och ett dokument av sådan omfångsrik dignitet att det skulle ha fått även den mest hängivne byråkrat att hejda sig och fundera på karriärbytet.

"Säg mig, Hansson," vände jag mig till min kloke vän och golfpartner, som hade den beundransvärda egenskapen att aldrig förefalla störd av något, oavsett hur störande det i objektiva mått befanns vara, "vad i all världen är ett 'reglemente'? Ordet låter som något som borde kräva särskilt tillstånd för att uttala inomhus."

Hansson, som bar sin lugna allvetande min med samma naturliga värdighet som en välövad butler bär en silverbricka – det vill säga som om det aldrig fallit honom in att göra något annat – log diskret.

"Ett reglemente, herr Claude, är helt enkelt de TÄVLINGSVILLKOR som gäller för Gentlemen's Tour 2026. En sammanställning av regler, riktlinjer och arrangemang för den kommande säsongens tävlingar. Ingenting att oroa sig för."

Jag betraktade dokumentet. Dokumentet betraktade, med den passiva aggressivitet som tillhör riktigt tjocka papper, tillbaka.

"Ingenting att oroa sig för?" upprepade jag, med den ton en man använder när han citerar något han finner djupt, fundamentalt och möjligen kliniskt felaktigt. "Min käre Hansson, detta dokument uppgår till trettiosex sidor. Det är längre än min examen från universitetet – om jag nu hade skrivit någon sådan, vilket är ett kapitel i sig som vi med fördel kan återkomma till vid ett senare tillfälle."

"Trettiosex sidor," medgav Hansson, "kan vid första anblicken te sig imposant."

"Imposant!" utbrast jag. "Hansson, Magna Carta var kortare. Den Westfaliska freden var kortare. Instruktionerna till min senaste gräsklippare var kortare, och de var på fyra språk."

"Om herr Claude tillåter," sade Hansson, med den orubbliga lugn hos en man som segrat över betydligt svårare motstånd än ett uppgjagat gemyt i en fåtölj, "så ska jag redogöra för dokumentets huvudsakliga innehåll på ett sätt som varken kräver juridisk examen eller övernaturlig uthållighet."

Jag ställde ifrån mig kaffet och rätade på mig med den min en man antar när han bestämt sig för att möta ödet med värdighet.

"Varsågod, Hansson," sade jag. "Jag är i era händer. Och om jag mot förmodan förlorar medvetandet någon gång under genomgången, så vet ni var kaffet finns."

Kapitel II:

Touravgiftens Mysterium

Hansson plockade upp dokumentet med den övade rörelse hos en man som tillbringat betydande delar av sitt liv med att lyfta papper och lägga ned dem igen på ett sätt som utstrålade kompetens.

"Om herr Claude tillåter," sade han, med den metodiska röst han reserverade för tillfällen då fakta skulle presenteras för någon som han inte var helt säker på skulle ta emot dem väl, "så handlar det i sin mest koncentrerade form om följande: För 845 kronor erhåller man tillträde till tjugo onsdagstävlingar under säsongen."

Han lät siffran sjunka in med den tålmodighet en man har när han vet att mottagaren behöver ett ögonblick.

"Det är," fortsatte han, "om jag tillåter mig den lilla matematiska utflykten, fyrtiotvå kronor och tjugofem öre per tävling."

Jag satt tyst en sekund och lät hjärnan göra sitt.

"Fyrtiotvå kronor!" utbrast jag. "Hansson, det är billigare än en anständig förrätt på ett halvdant ställe! Det är billigare än parkeringen utanför ett halvdant ställe! Det är, om jag ska vara uppriktig, billigare än de flesta saker jag köper utan att blinka och sedan aldrig använder!"

"Herr Claude sätter fingret på saken med sedvanlig precision," sade Hansson.

"Och detta," sade jag, och svepte med handen över dokumentet som en man som just upptäckt en gömd skatt i en gammal byrålåda, "inkluderar tjugo tävlingar. Tjugo! Det är nästan en tävling i veckan under hela säsongen!"

"En träffsäker observation, ja."

Jag lutade mig tillbaka med den min en man har när världen tillfälligtvis förefaller välordnad och rättvis.

"Men," sade Hansson, med det lilla men som alltid kommer när världen visat sig vara välordnad en sekund för länge, "detta gäller naturligtvis uteslutande för medlemmar i klubben. För den som är medlem i annan klubb tillkommer en tävlingsgreenfee om sjuhundra kronor per tävling."

Jag betraktade honom.

"Sjuhundra kronor," sade jag. "Per tävling."

"Per tävling, ja."

"Det är," sade jag långsamt, "en annan ekonomisk filosofi."

"Det är ett annat ekonomiskt universum, om herr Claude tillåter den kosmologiska anmärkningen."

"Hansson," sade jag, "om jag förstår detta rätt, så är det ekonomiska argumentet för medlemskap i Delsjö Golfklubb så överväldigande att det nästan är oetiskt att inte gå med. Det är inte en golfklubb, det är en sparplan."

Hansson log det leende han log när han ansåg att en konversation nått sin naturliga och tillfredsställande kulmen.

"Det är möjligt," sade han, "att herr Claude precis formulerat klubbens mest övertygande rekryteringsargument."

"Någon borde skriva ned det," sade jag.

"Ja," sade Hansson. "Någon borde det."

Kapitel II½:

Den Ekonomiska Uppenbarelsen

"Förresten, herr Claude," sade Hansson just som vi skulle lämna klubbhuset, "det finns en viktig ekonomisk aspekt som vi inte har berört."

"Ekonomisk aspekt?" Jag stannade mitt i steget. "Det låter bekymmersamt. Jag har aldrig varit särskilt duktig på ekonomi."

"Det är faktiskt ganska enkelt, herr Claude. Om ni *inte* löser touravgiften på 845 kronor, så kostar varje enskild tävling 150 kronor."

Jag ryckte till. "Hundrafemtio kronor? Per tävling?"

"Precis som herr Claude säger. Låt mig räkna: tjugo tävlingar gånger 150 kronor blir..."

"Trehundra kronor!" utbrast jag triumferande.

Hansson harsklade lätt. "Det blir faktiskt 3 000 kronor, herr Claude."

"Tretusen?" Jag kände hur jag blev blek. "Men det är ju... det är ju mer än tre gånger touravgiften!"

"3,55 gånger touravgiften, för att vara exakt. Vilket innebär att om herr Claude spelar fler än sex tävlingar under säsongen, så är det ekonomiskt fördelaktigt att lösa touravgiften."

"Sex tävlingar, säger du?" Jag funderade intensivt. "Det känns som en rätt låg tröskel. Jag menar, även jag borde kunna spela mer än sex onsdagstävlingar under en hel säsong."

"Om jag får vara så fri att uttrycka en åsikt," sade Hansson med ett litet leende, "så tror jag att när herr Claude väl har smakat på glädjen av onsdagsgolf, kommer ni att finna att det är den roligaste sysselsättning man kan tänka sig en onsdag eftermiddag."

"Roligare än lunch på klubben?"

"Mycket roligare, herr Claude. Roligare än lunch, roligare än att läsa eftermiddagstidningen, och definitivt roligare än att sitta hemma och fundera över livets stora frågor."

"Då förstår jag. Så jag borde alltså lösa touravgiften med en gång?"

"Det vore klokt, herr Claude. Och här kommer den viktiga delen – det finns *ingen avräkning* av tidigare tävlingsavgifter om man löser touravgiften senare under säsongen."

Jag stirrade på honom. "Ingen avräkning alls?"

"Ingen alls. Om herr Claude betalar 150 kronor för fyra tävlingar – vilket skulle bli 600 kronor – och *sedan* löser touravgiften på 845 kronor, så har herr Claude totalt betalat 1 445 kronor istället för bara 845 kronor."

"Det är ju rent råneri!"

"Det är helt enkelt systemets logik, herr Claude. Tanken är att uppmuntra spelare att förbinda sig till touren från första början."

Jag gjorde en snabb mental kalkyl, vilket alltid är en riskabel aktivitet för min del. "Så om jag är säker på att spela, säg, tio tävlingar..."

"Då skulle herr Claude spara 655 kronor genom att lösa touravgiften direkt."

"Sexhundrafemtiofem kronor!" upprepade jag. "Det är ju nästan lika mycket som en anständig middag för två!"

"Eller åtta rundor på Delsjös driving range," tillade Hansson hjälpsamt.

"Eller tio besök på golfshopen för att köpa nya golfbollar som jag kommer att slå i Delsjön."

"Precis som herr Claude säger."

Jag reste mig beslutsamt. "Då är saken klar. Touravgiften ska lösas omedelbart. Kan man betala i receptionen?"

"Både i receptionen och på mingolf.se, herr Claude."

"Och Hansson?"

"Ja, herr Claude?"

"Tack för att du förklarade detta innan jag hann göra någon ekonomisk dumhet."

"Det är min glädje, herr Claude. Det är alltid roligt att se när rätt beslut fattas baserat på sund ekonomisk analys."

Kapitel III:

Klassindelningens Omständigheter

"Låt mig nu," sade Hansson, med den min en man har när han övergår från ett komplicerat ämne till ett annat som han innerst inne vet kommer att ställa till det på ett helt nytt och kreativt sätt, "redogöra för klassindelningen."

Jag satte mig till rätta med det uttryck av beredd uppmärksamhet som jag lärt mig var klokt att anlägga när Hansson tog sats.

"Det finns tre klasser: A, B och C. Klass A omfattar spelare med handicap upp till 12.9. Klass B rymmer dem mellan 13.0 och 18.9. Klass C slutligen – och detta är en klass av betydande omfång och folklig förankring – omfattar handicap från 19.0 upp till 36.0."

"Och var," frågade jag, med den försiktighet en man iakttar när han misstänker att svaret inte kommer att smickra honom, "hamnar undertecknad i detta klasssystem?"

Hansson konsulterade sina papper med en min av professionell neutralitet som i sig var nog så talande.

"Med herr Claudes nuvarande handicap på 24.5," sade han, "tillhör ni Klass C."

"Klass C," upprepade jag. Jag lät bokstaven ligga i munnen en stund, som man gör med en ny ost man inte riktigt vet vad man ska tycka om. "Nå, utmärkt. Då har jag åtminstone gott sällskap. Klass C låter som en klass med karaktär. Med folkdjup. Med – om man så vill – demokratisk bredd."

"Om jag tillåter mig en liten rättelse," sade Hansson, med den milda och oväntat välpolerade röst han reserverade för tillfällen då mina slutsatser avvikit från verkligheten med särskilt bred marginal, "så är klassindelningen inte en rangordning baserad på relativ skicklighet, utan snarare ett välvilligt arrangemang som säkerställer att spelare av liknande nivå tävlar mot varandra under rättvisa förhållanden."

"Alltså," sade jag, "är Klass C inte botten av en hierarki, utan snarare..."

"En gemenskap," föreslog Hansson.

"En gemenskap," upprepade jag med stigande tillfredsställelse. "Med tjugofyra komma fem i handicap befinner jag mig alltså inte i botten av en rangordning, utan i hjärtat av en gemenskap."

"En formulering," sade Hansson, "som jag inte kan påstå är direkt felaktig."

"Hansson," sade jag, "du är en man som väljer dina ord med en precision som gränsar till det kirurgiska."

"Herr Claude är alltför generös."

"Och Klass C," fortsatte jag, nu i full intellektuell fart, "är alltså fylld av människor precis som jag – erfarna nog att veta hur spelet fungerar, och ödmjuka nog att låta handicapsystemet vittna om det."

"Det är," sade Hansson efter en kort paus av det slag som uppstår när en man väger sina ord mot varandra och finner att de alla är lika riskabla, "ett sätt att beskriva saken på."

Jag nickade belåtet och antecknade ingenting, ty vissa insikter är för värdefulla för att reduceras till papper.

"Herr Claude," sade Hansson, med den lätta harklingen en man gör när han är på väg att presentera något som han innerst inne finner osannolikt men som regelverket ändå kräver att han omnämner, "det finns ytterligare en detalj beträffande klassindelningen som förtjänar er uppmärksamhet."

"Ännu en?" sade jag. "Klasserna har visat sig vara ett ämne av oväntad djuplek."

"Det är möjligt," sade Hansson, "att herr Claude under säsongens gång kommer att uppleva en viss förbättring i sitt spel."

Jag betraktade honom med den vakna misstänksamhet en man riktar mot ett påstående som låter välmenande men som han anar innehåller en komplikation.

"Fortsätt," sade jag försiktigt.

"Det är nämligen tänkbart – hur osannolikt det än må förefalla vid en första hastig betraktelse av herr Claudes nuvarande spel – att ni under säsongens lopp börjar producera rundor av en sådan konsekvent fulländning att ert handicap sjunker. Dramatiskt. Till och med så dramatiskt att ni passerar gränsen för C-klassens nedre territorium."

"Och om detta mot alla odds skulle inträffa?"

"Då," sade Hansson, med den orubbliga saklighet han reserverade för meddelanden av paradoxal natur, "får herr Claude likväl fortsätta att tävla i C-klassen säsongen ut. Klassen fastställs vid säsongens början och rubbas inte av eventuella efterföljande prestationer av extraordinär karaktär."

Jag smälte detta under en stunds eftertänksam tystnad.

"Låt mig förstå saken i dess fulla vidd," sade jag. "Om jag plötsligt, driven av någon kombination av inspiration, gynnsam vind och möjligen övernaturlig inblandning, börjar spela golf på en nivå som förskräcker mina medspelare och förbryllar veteranerna – så sitter jag ändå kvar i C-klassen?"

"Säsongen ut, ja."

"Det är," sade jag, "antingen djup orättvisa eller briljant konstruerad trygghet. Jag är ännu inte säker på vilket."

"Om herr Claude tillåter en praktisk anmärkning," sade Hansson, "så finns det ytterligare en detalj av viss betydelse."

"Det börjar bli ett mönster, Hansson."

"På scorekortet anges klassen utifrån herr Claudes aktuella handicap – inte utifrån den klass ni faktiskt tävlar i. Det kan alltså uppstå en viss diskrepans mellan vad kortet påstår och verkligheten."

Jag stirrade på honom.

"Scorekortet," sade jag långsamt, "kan alltså ha fel om mig?"

"Scorekortet," sade Hansson, med den precision en man väljer när han navigerar mellan sanning och takt, "återspeglar handicapet. Klassen är en annan sak."

"Hansson," sade jag, "golf är ett spel där även dokumenten inte är fullt överens med varandra."

"Det är," sade Hansson, "en av sportens mer karaktärsdanande egenskaper."

Kapitel IV:

Anmälningsperiodens Fasor

"Låt mig se," mumlade jag medan jag försökte tyda dokumentet. "Anmälan stänger måndag klockan 12:00 i aktuell vecka. Men vad händer om man missar denna tidsfrist?"

Hansson ryckte på axlarna med den elegans som endast en erfaren golfspelare kan uppbåda. "Då får man hoppas på efteranmälan, vilket endast är möjligt om det finns plats kvar."

"Och om det inte finns plats?"

"Då får herr Claude förmodligen tillbringa onsdagen med att titta på repriserade sändningar av 'Så ska det låta' på TV."

Jag ryste vid tanken.

Kapitel V:

Starttidernas Delikata Konst

"Nu kommer vi till starttiderna," fortsatte Hansson, med den ton en man använder när han är på väg att presentera något som är fullständigt logiskt men som han av erfarenhet vet kommer att te sig som ett mysterium för åhöraren.

"På förmiddagen finns plats för 24 spelare, med starter mellan 8:30 och 9:20. På eftermiddagen öppnar sig möjligheterna betydligt – där ryms som regel 96 spelare mellan 13:00 och 17:00, naturligtvis beroende på solnedgången."

"Naturligtvis," upprepade jag med den säkra min en man antar när han inte har en aning om vad som sagts men finner det klokast att låta bli att avslöja detta faktum. En kort paus uppstod.

"Hansson," sade jag, "vad har solnedgången egentligen med saken att göra?"

"Golf," sade Hansson, med tålmodighet nog att försörja ett mindre seminarium, "kräver dagsljus, herr Claude. Solen är, om ni tillåter uttrycket, en aktiv deltagare i spelet."

"Jag hade föreställt mig att solen var mer av en passiv iakttagare," medgav jag. "Men låt oss fortsätta."

"På eftermiddagen spelar man i trebollar mellan 13:00 och 15:50, vilket ger plats för 72 spelare. Från 16:00 till 17:00 kan man vid behov spela i fyrbollar, vilket tillför ytterligare 24 platser."

"Och på tävlingarna med prisfest," tillade Hansson, och rätade omärkligt på sig med den rörelse en man gör när han övergår till information av särskild vikt, "det vill säga GT 6, GT 11 och GT 15 – är sista starttid 16:00. Detta för att de församlade ska hinna avsluta rundan, byta om, och infinna sig till prisutdelning och middag i ett tillstånd av välordnad värdighet snarare än andfådd brådska."

"Prisutdelning och middag?" sade jag, och kände hur eftermiddagen plötsligt gestaltade sig i betydligt mer lockande färger. "Varför nämndes inte detta i inledningen av vår konversation?"

"Herr Claude frågade inte."

"Hansson, om man inleder en redogörelse för ett golftävlingssystem med att nämna att det ingår middag, så ökar det allmänna intresset för regelverket avsevärt. Det är en pedagogisk grundsanning."

Hansson log det leende han log när han i tysthet höll med men fann det olämpligt att säga det rakt ut.

"Och GT 20?" fortsatte jag, nu med en entusiasm som delvis, men inte uteslutande, bottnade i middagsbeskedet.

"Ah, GT 20 är säsongens grand finale, herr Claude. Den spelas som shotgun-start klockan 14:00."

Jag hörde ordet och kände hur en dunkel association rörde sig i bakre delen av hjärnan.

"Shotgun-start," upprepade jag försiktigt. "Ska vi skjuta någon?"

Hansson skakade lätt på huvudet med den rörelse en man gör när han inte är förvånad men ändå finner situationen lätt tröttande.

"Nej, herr Claude. Det innebär att samtliga deltagare startar samtidigt, men från olika hål runt banan. Alla börjar. Alla på en gång. Ingen väntar på någon annan."

"Det låter," sade jag, "som organiserat kaos av det mest tilltalande slaget."

"Det är," sade Hansson, "faktiskt ett av de mer civiliserade inslagen i modern golfsport."

Jag begrundade detta. En tävling där alla startar samtidigt, avslutar ungefär samtidigt, och sedan – om GT 20 följde samma välsignade tradition som sina föregångare – satte sig ned och åt middag tillsammans. Det var, insåg jag, i grunden en mycket sympatisk sport.

"Hansson," sade jag, "jag börjar misstänka att golf egentligen handlar om något helt annat än golf."

"Det," sade Hansson, och reste sig för att hålla upp mer te, "är en av sportens mer välbevarade hemligheter."

Kapitel VI:

VTOP – Det Mystiska Akronymet

"Vad," frågade jag medan jag bläddrade i dokumentet, "är i all världen 'VTOP'? Låter som något en rysk spion skulle använda som kodnamn."

Hansson log sitt diskreta leende. "VTOP står för Valfri Tid Och Partner, herr Claude. Det innebär att ni kan spela tävlingen när ni önskar mellan klockan 8:00 och 12:50, förutsatt att ni har en medtävlande markör." Fast inte mellan 8.30 – 9.20, för då gäller lottade bollar som sagt.

"En medtävlande markör? Det låter komplicerat."

"Inte alls. Det betyder helt enkelt att ni behöver någon annan tävlande som kan räkna era slag och intyga att ni inte fifflar."

"Fifflar! Jag skulle aldrig..."

"Naturligtvis inte, herr Claude. Men reglerna gäller för alla, även de som, till skillnad från er, skulle kunna frestas."

Kapitel VII:

Disciplinära Villkorens Skräck

"Låt oss nu," sade Hansson med en något dystrare ton, "gå igenom de disciplinära villkoren. Dessa är av största vikt."

Jag spetsade öronen. Detta lät som något som kunde drabba även den mest välmenande gentleman.

"För det första," började Hansson, "om man är mer än fem minuter sen till sin starttid blir man diskvalificerad."

"Fem minuter! Det är ju ingenting! Tänk om man fastnar i trafiken, eller om ens bil inte startar, eller..."

"Regel 5.3a är obeveklig, herr Claude. Dock ges allmän plikt för försening upp till fem minuter."

"Allmän plikt? Vad betyder det?"

"Det betyder att man får TVÅ extra slag på sitt resultat. Ett slags straff, om man så vill."

Jag gjorde en mental anteckning att alltid komma femton minuter tidigt. Nej, vänta – trettio minuter! Fyrtio till och med!

Hansson såg min panik och log milt. "Om jag får ge ett råd, herr Claude, så bör man komma åtminstone en timme före sin starttid."

"En *timme*?" utbrast jag. "Vad ska man göra i en hel timme?"

"Värma upp på driving rangen, naturligtvis. Det är skillnaden mellan en gentleman och en barbar, herr Claude. Barbaren kommer springande till första tee med fem minuters marginal, andas tungt, och slår sedan sin första boll rakt ut i skogen. Gentlemannen kommer i god tid, slår tjugo bollar på rangen, övar lite chip och putt, och går sedan lugnt och samlat till första tee, redo att spela sin bästa golf."

"Jag förstår," sade jag eftertänksamt. "Så uppvärmning på rangen är viktigt?"

"Ovärderlig, herr Claude. Tänk på det som att ni inte skulle springa ett maraton utan att först sträcka på benen. Golfsvingen är en komplex rörelse som kräver att musklerna är varma och smidiga."

"Och driving rangen ligger...?"

"Alldeles intill klubbhuset, herr Claude. Mycket bekvämt belägen. Jag rekommenderar att man börjar med sina korta järn, arbetar sig upp till de långa järnen, och sedan avslutar med några drivslag för att bygga upp självförtroendet."

"Det låter som en hel vetenskap!"

"Det är det också, herr Claude. Men en timmes marginal ger er tid att både värma upp ordentligt och kanske njuta av en kopp kaffe på klubbhuset innan start. Ingen stress, ingen panik, bara lugn och ro."

Jag nickade allvarligt och reviderade min mentala anteckning: Kom alltid minst en timme tidigt. Värm upp på rangen. Bli en gentleman, inte en barbar.

"Vidare," fortsatte Hansson, "blir man diskvalificerad om man spelar mer än tio VTOP-tävlingar under säsongen."

"Bara tio? Men det finns ju tjugo tävlingar!"

"Precis. Tanken är att man ska delta i de lottade tävlingarna också, inte bara spela när det passar en själv."

Kapitel VIII:

Tee-Valet – Ett Filosofiskt Dilemma

"En sak som jag verkligen inte förstår," sade jag, medan jag studerade dokumentet med den rynkade panna en man antar när han stöter på något som ser ut som matematik men beter sig som ett personligt påhopp, "är detta med 'tee 48/51/55'. Vad betyder dessa mystiska siffror? De påminner om ett bankkontonummer eller möjligen ett hemligt sällskaps inträdeskod."

Hansson nickade med den välvilliga tålmodighet han tycktes ha i obegränsad tillgång.

"Det är banans längd uttryckt i hektometer, herr Claude. Tee 48 innebär en bana på cirka 4 800 meter – den kortaste och, om man så vill, mest förlåtande varianten. Tee 55 sträcker sig runt 5 500 meter och är följaktligen den variant som förlåter minst. Tee 51

befinner sig, med den matematiska precision som kännetecknar välordnade system, på 5100 meter – det vill säga emellan dessa ytterligheter."

Jag begrundade detta.

"Så ju högre siffra," sade jag, "desto längre har man att gå innan man når nästa tillfälle att misslyckas?"

"En pregnant sammanfattning," medgav Hansson.

"Och man väljer fritt?"

"Man väljer vid sin första tävling," sade Hansson, "och håller sig sedan till detta val säsongen ut."

En dunkel aning började röra sig i det avlägsnare partiet av min hjärna.

"Säsongen ut?" upprepade jag.

"Säsongen ut, ja. Oavsett efterföljande omständigheter, insikter, eller vad herr Claude må erfara efter det nionde hålet under den första tävlingen."

Jag lade ifrån mig dokumentet med den försiktighet en man iakttar när han hanterar något som visat sig vara farligare än det såg ut.

"Hansson," sade jag, "låt mig förstå den fulla vidden av detta arrangemang. Om jag i en anflykt av optimism, heroism, eller möjligen efter en lunch av övertygande karaktär, väljer tee 55 – den längsta, mest krävande, mest obarmhjärtiga varianten – och sedan, efter ungefär fyra hål, inser att jag begått ett misstag av historiska proportioner..."

"Då spelar herr Claude från tee 55," sade Hansson, "vid samtliga återstående tävlingar under säsongen. Utan undantag. Utan möjlighet till omprövning. Utan hänsyn till vädret, formen, eller de lärdomar som lidandet må ha genererat."

Tystnaden som följde var av det djupa och eftertänksamma slag som uppstår när en människa konfronteras med en besluts permanens på ett sätt som hon inte fullt ut förutsett.

"Det är ju brutalt," sade jag till slut.

"Det är golf, herr Claude."

Jag betraktade honom en lång stund.

"Hansson," sade jag, "vilket tee skulle du rekommendera för en man med mitt handicap, min erfarenhet, och min dokumenterade förmåga att fatta optimistiska beslut som jag senare beklagar?"

Hansson mötte min blick med ett uttryck av fullkomlig neutralitet.

"Tee 48," sade han, utan en sekunds tvekan.

"Utan att tveka."

"Utan att tveka, ja."

"Det var," sade jag, "det snabbaste svar du gett under hela eftermiddagen."

"Vissa frågor," sade Hansson, "kräver mindre betänketid än andra."

Kapitel IX:

Prssystemets Härligheter

"Nu kommer vi till den mest intressanta delen," sade Hansson med ett litet glitter i ögat. "Priserna."

Jag lutade mig framåt.

"Vid varje ordinarie tävling delas det ut tre priser per klass: förstaplatsen får ett presentkort värt 500 kronor, andraplatsen 400 kronor, och tredjeplatsen 300 kronor."

"Det är ju utmärkt! Och om man vinner alla tjugo tävlingar?"

Hansson log. "Då skulle herr Claude ha vunnit presentkort till ett värde av 10 000 kronor. Dock skulle jag vilja påpeka att sannolikheten för detta är något mindre än att träffas av blixten medan man samtidigt vinner på lotteriet."

Kapitel X:

Närmast Hål – En Chans till

"Vad är egentligen detta 'närmast hål' som man talar om i dessa kretsar?" frågade jag, i förhoppningen att äntligen få klarhet i ett av tillvarons mer gåtfulla fenomen.

"Ah, det är en tävling inom tävlingen, herr Claude," sade Hansson med den upplyste pedagogens tålmodiga min. "På antingen hål fem eller hål sjutton utdelas ett pris om tvåhundra kronor per klass till den som förmår placera sin boll närmast flaggan. Enkelt, som ni förstår."

Jag kände hur något som kunde liknas vid hopp – ett begrepp som annars haft föga att göra med mitt golfspel – nu försiktigt spirade till liv någonstans i bröstborgens djup.

"Låt mig förstå detta rätt," sade jag långsamt. "Man kan alltså spela med en konsistens som skulle få en blindfälld nybörjare att skämmas, förlora bollar i mängder som gränsar till geologiskt intressanta, och ändå – ändå – komma hem med ett pris?"

"Precis som herr Claude så träffsäkert formulerar det. Det är demokratins ädlaste princip applicerad på golfporten."

Jag begrundade detta en stund. Det var, måste jag medge, en av de mer tillfredsställande tankar jag hyst sedan lunchen.

"Och vad," fortsatte jag, ty nyfikenheten hade nu fått stadigt fotfäste, "är detta med 'Närmast green'? Det är ett begrepp som nått mina öron på det sätt som rykten brukar färdas – ofullständigt, utan avsändare, och med den förvirrande kvaliteten hos information som passerat genom för många händer innan den nådde sin destination."

Hansson harklade sig med ett stoiskt lugn som antydde att han tillbringat ett helt liv med att besvara frågor av varierande dumhetsgrad utan att en endaste gång tappa behärsningen.

"På trettonde hålet – en lång par-trea med en green av det slag som aktivt verkar ogilla sällskap – gäller det omvända. Där premieras den vars boll stannar närmast green, men alltså inte på densamma. Dessutom," tillade han med eftertryck som antydde att detta var poängen folk oftast missade, "måste bollen befinna sig på foregreen för att prestationen överhuvudtaget ska räknas."

Jag smälte detta under tystnad.

"Förstår jag saken rätt," sade jag till slut, "att man på detta håll alltså belönas för att ha misslyckats – men på ett precist och regelenligt sätt?"

"Det är en formulering," medgav Hansson, "som jag inte kan tillstå är helt felaktig."

Kapitel XI:

Årspriser – För den Uthållige

"Men det finns även årspriser," fortsatte Hansson, med den tonvikt en man lägger på ord när han är övertygad om att mottagaren ännu inte fattat halva begripligheten av situationen. "Dessa är av ett särskilt intressant slag."

Han konsulterade dokumentet med en min som antydde att han och detta dokument haft ett långt och i huvudsak respektfullt förhållande.

"Order-of-Merit," deklarerade han, "även känd under det mer pampiga namnet Tour Champion, tillfaller den främsta spelaren i varje klass, räknat på totalpoäng insamlade under hela säsongens vedermödor. Men även de på plats 2 – 9 får ett inte helt oävet pris".

"De tio främsta," upprepade jag. "Det är generöst. Man kan alltså vara nionde bäst och ändå gå hem med något att visa upp på hyllan."

"Så är det. Sporten är i grunden en human företeelse."

"Och vad är då Champion Golfer of the Year? Titeln antyder en viss grandiositet."

Hansson rätade på sig med den min en man antar när han presenterar något han innerst inne finner tilltalande.

"Det är den spelare i varje klass vars bruttoslag, summerade och delade med antalet genomförda rundor, bildar det resultat som övriga spelare inte klarat av." – förutsatt att vederbörande fullgjort minst tio tävlingar under säsongen. Kvalitet framför kvantitet, om ni tillåter uttrycket."

"Tio tävlingar," sade jag. "Alltså kan man inte dyka upp två gånger, spela extraordinärt och sedan sätta sig på sina lagrar."

"Nej, herr Claude. Sporten kräver en viss uthållighet av sina utövare."

"En egenskap," medgav jag, "som historiskt sett inte haft något med golf och undertecknad att skaffa. Men man lever och lär. Finns det fler priser av detta slag?"

"Åtskilliga." Hansson löpte fingret längs dokumentet med en entusiasm han förmodligen inte visste om att han kände. "Årets Lägsta Nettorond, för den som på enskild tävling presterar det anmärkningsvärdaste i relation till handicap. Årets Lägsta Bruttofond, för den vars faktiska siffror är de mest imponerande sett till rent slag. Och slutligen – " han gjorde en paus som antydde att han sparat det bästa, eller möjligen det märkligaste, till sist – "priset för Årets Största Handicapsänkning."

Jag lät detta sjunka in med den eftertänksamhet det förtjänade.

"Det sista priset," sade jag långsamt, "belönar alltså den person som befann sig i störst behov av förbättring – och faktiskt åstadkom den."

"En träffsäker sammanfattning."

"Det är," sade jag, och kände hur något som påminde om äkta entusiasm rörde sig någonstans bakom bröstbenet, "det första av dessa priser som jag med handen på hjärtat kan säga att jag har en teoretisk chans att vinna. Med tanke på mitt nuvarande spelande är förbättringsmöjligheterna, om jag uttrycker mig varsamt, legio."

"Det råder ingen tvekan om att herr Claude har ett ovanligt stort utrymme att arbeta med," sade Hansson, med en ton som var beundransvärt fri från varje spår av ironi – vilket i sig var en bedrift av ovanliga mått.

Kapitel XII:

Eclectic – Det Mest Förbryllande av Allt

"Och så," sade Hansson, med den lätta paus en man gör när han är på väg att presentera något han innerst inne finner alldeles särskilt tilltalande, "har vi Eclectic."

Jag betraktade honom.

"Det låter som en sorts te," sade jag. "Eller möjligen en filosofisk rörelse från artonhundratalet."

"Det är," sade Hansson, "en separat tävling som löper parallellt med Gentlemen's Tour under hela säsongen. Anmälningsavgiften uppgår till 55 kronor."

"Femtiofem kronor," upprepade jag. "För hela säsongen?"

"För hela säsongen."

Jag lät detta sjunka in. Femtiofem kronor var, i sammanhanget, en summa så blygsam att den nästan verkade oansvarigt generös.

"Och vad," frågade jag, med den försiktiga nyfikenhet en man har inför något som låter nästan för bra, "går den ut på?"

Hansson rätade omärkligt på sig.

"Man sparar," sade han, "sina bästa resultat på varje hål under säsongens gång. Efter varje runda kan man välja att låsa de hål där man presterat med särskild – " han sökte ordet med den omsorg en man lägger på att välja rätt – "distinktion, genom att markera dem med ett E på scorekortet."

Jag satt tyst en sekund och lät hjärnan arbeta.

"Låt mig förstå detta rätt," sade jag långsamt. "Om jag mot alla odds, mot naturlagarna, och möjligen mot Guds uttryckliga vilja, skulle spela hål 14 på par en onsdagseftermiddag..."

"Då ber herr Claude sin markör att notera detta med ett E," sade Hansson, "och det resultatet låses som herr Claudes Eclectic-resultat för hål 14 – oavsett vilka katastrofer som sedan må drabba samma hål under resterande del av säsongen."

Tystnaden som följde var av det slag som uppstår när en människa plötsligt ser världen i ett nytt och avsevärt fördelaktigare ljus.

"Hansson," sade jag till slut, och kände hur något som liknade äkta kärlek spirade i bröstet, "det är det mest civiliserade tävlings-system jag någonsin hört talas om. Det är konstruerat av någon som förstår den mänskliga själen i dess djupaste skrymslen. Någon som vet att även den mest hängivne amatör, mitt i en runda som bäst beskrivs som ett geologiskt fenomen, kan råka producera ett enda slag av oavsiktlig fulländning – och att detta ögonblick förtjänar att bevaras för eftervärlden."

"Det är," medgav Hansson, "ett system med viss psykologisk förfining."

"Psykologisk förfining!" upprepade jag. "Det är ingenting mindre än en kärleksförklaring till den evige optimisten. Till den som varje onsdag beger sig ut på banan med hoppet i behåll och scorekortet som ett utskrivet kapitel. Femtiofem kronor, sade du?"

"Femtiofem kronor, ja."

"Hansson," sade jag och reste mig med en beslutsamhet som överraskade oss båda, "jag skall anmäla mig omedelbart, innan någon kommer på att de tagit för lite betalt."

"En klok impuls," sade Hansson. "Och om herr Claude tillåter en liten praktisk anmärkning..."

"Ja?"

"Kom ihåg att säga E till markören. Inte på något annat sätt. Bara E."

"Bara E," upprepade jag högtidligt. "Det kan jag. Det är faktiskt den del av golf som jag med absolut säkerhet behärskar till fullo."

Kapitel XIII:

Avanmälan – Konsten att Dra sig Ur med Stil

"En viktig sak," sade Hansson med eftertryck, "är reglerna för avanmälan."

"Avanmälan?"

"Om herr Claude av någon anledning inte kan delta i en tävling man anmält sig till, måste man avanmäla sig senast måndag klockan 12:00 i aktuell vecka."

"Och om man glömmer?"

"Då räknas det som att herr Claude inte har dykt upp, vilket inte bara är dålig stil, utan också kan leda till att andra spelare som stod på reservlistan inte fick chansen att spela."

Jag nickade allvarligt. "Jag förstår. Det är en fråga om gentleman-uppförande."

"Precis som herr Claude säger."

Kapitel XIV:

H22-laget – Ett Särskilt Arrangemang

"Vad är detta H22-laget som nämns i dokumentet?" frågade jag, ty beteckningen hade fastnat i mitt öga med den envisa envishet som tillhör saker man inte riktigt förstår men inte heller kan låta bli att fråga om.

Hansson log – ett leende av det slag som antyder att man besitter information av välgörande natur och inte är ovillig att dela med sig av den.

"Det är Delsjö Golfklubbs herrlag bestående av spelare som under det innevarande året uppnått den illustra och i golfsammanhang tämligen ungdomliga åldern av tjugotvå år. De åtnjuter," tillade han med en liten paus för dramatisk effekt, "särskilda ekonomiska villkor. Touravgiften uppgår till fyrahundrafemtio kronor eller per tävling erlägges blott sjuttiofem."

Jag räknade i huvudet. Det är en förmåga jag normalt inte slösar bort på bagateller, men omständigheterna kallade.

"Det är ju ungefär hälften av vad vi övriga betalar!" utbrast jag, med den rättmätiga förundran hos en man som just upptäckt att grannen köpt samma bil till betydligt bättre pris.

"Klubben uppmuntrar ungdomens deltagande i sporten, herr Claude. Det är en i allra högsta grad lovvärd ambition."

"Lovvärd," sade jag. "Ja. Utan tvekan. Mycket lovvärd." Jag begrundade saken ytterligare en stund. "Fast man kan ju fråga sig," fortsatte jag, med den försiktighet en man iaktar när han är på väg att framföra ett argument han innerst inne vet är svagt men ändå inte kan hålla inne med, "om inte begreppet ungdom är något av en flytande kategori. Filosofiskt sett, menar jag. Jag är trots allt fortfarande påtagligt ung till sinnesläget. Många har påpekat det. Ja, det är möjligt att just den specifika kretsen av människor bestått av mig själv och min spegel, men principen kvarstår."

Hansson svarade inte. Han var en man av få ord i situationer där orden, hur man än arrangerade dem, riskerade att ställa till det. Men i mungiporna – och jag svär på att jag såg detta med egna ögon – rörde sig något som hos en mindre disciplinerad människa utan tvivel hade utvecklat sig till ett leende av fullt format.

Jag lät saken vila. Det finns tillfällen då en gentleman inser att han förlorat ett argument mot tystnaden, och detta var uppenbarligen ett sådant.

Kapitel XV:

Transportmedel – Golfbilens Reglering

"En sista sak jag undrar över," sade jag. "Får man köra golfbil?"

"Motoriserade transportmedel är endast tillåtna om bilförbud inte råder, om man har medicinskt intyg från sin hemmaklubb, och om tävlingsledningen godkänner det."

"Det låter komplicerat."

"Det är för att säkerställa rättvisa förutsättningar, herr Claude. En spelare som åker bil har förmodligen en viss fördel över en spelare som går."

"Fast å andra sidan," invände jag, "så får man ju bättre motion av att gå."

"Herr Claude visar prov på oväntat filosofiskt tänkande," sade Hansson med vad jag uppfattade som en antydning till ironi.

Kapitel XVI:

Prisutdelningens Ceremonier

"Prisutdelningarna," förklarade Hansson med den högtidlighet en man reserverar för angelägenheter av verklig vikt, "äger rum vid fyra tillfällen under säsongen. GT 6 den tjugosjunde maj, GT 11 den åttonde juli, GT 15 den tolfte augusti, och slutligen – med den dramatik som tillkommer en säsongens grand finale – GT 20 den sextonde september."

Jag antecknade detta med den noggrannhet jag annars förbehåller saker som rör mat och ekonomi.

"Och man måste infinna sig personligen för att motta sitt pris? Man kan inte, låt oss säga, sända ett tackbrev i förväg och förvänta sig att priset levereras hem?"

"Tävlingspriserna kan hämtas i receptionen fram till nästkommande tävling, om närvaro skulle visa sig omöjlig. Men partnerpriserna," sade Hansson, och lade en betoning på orden som fick dem att glänsa något, "tillfaller näste pristagare om man inte är på plats."

"Partnerpriser?" upprepade jag. Ordet hade en klang om sig som antydde att saken förtjänade ytterligare belysning.

"Priser från tourens sponsorer, herr Claude. Ofta föremål av betydande kvalitet – golfkläder av det slag man faktiskt vill bära, utrustning som inte skäms för sig, och diverse annat som en gentleman av smak finner tilltalande."

En kort men innehållsrik tystnad uppstod medan jag smälte detta.

"Låt mig förstå situationen i dess fulla vidd," sade jag. "Om jag mot all förmodan vinner något – en händelse som visserligen ännu låter sig beskrivas som teoretisk, men som statistiskt sett inte kan uteslutas för evigt – och sedan inte dyker upp, så går alltså priset till någon annan?"

"Det är en korrekt beskrivning av rättsläget, ja."

"Då gäller det att vara där!" utbrast jag, med en beslutsamhet som överraskade oss båda.

"Precis som herr Claude säger. Alternativt," tillade Hansson, med den praktiska sinnesläggnings välgörande lugn, "kan man utse ett ombud – en betrodd representant som inställer sig i ens ställe

och mottager priset med lämplig värdighet. Detta anmäles till gt@degk.se senast måndagen veckan före prisutdelningen."

"Ett ombud," sade jag och lät tanken mogna. "En person som infinner sig, tar emot priset, och returnerar det till sin uppdragsgivare med obruten försegling."

"Det är den allmänt vedertagna proceduren, ja."

"Utmärkt system. Jag skall genast börja fundera på lämpliga kandidater." Jag dröjde en sekund. "Även om det naturligtvis förutsätter att jag vinner något, vilket som sagt fortfarande befinner sig i kategorin djärva framtidsvisioner."

Hansson nickade med en min som antydde att han delade denna bedömning till fullo, men var för väluppfostrad för att säga det rakt ut.

Kapitel XVII:

Särskiljning – När Allt Annat Fallerar

"En teknisk detalj som kan vara god att känna till," sade Hansson, "är hur man särskiljer spelare som fått samma resultat."

"Man slår väl en extra runda?" föreslog jag.

"Nej, herr Claude. Först använder man Handicapmetoden, sedan Matematiskt - vilket betyder att man jämför resultaten på de sista nio, sex, tre, och slutligen ett hål."

"Och om de fortfarande är lika?"

"Då använder man Spelhandicapmetoden, och om det fortfarande är oavgjort – lottning."

"Lottning! Så efter all denna omständliga utvärdering kan det ändå komma ner till ren tur?"

"Livet är inte alltid rättvist, herr Claude. Men det är åtminstone transparent orättvist."

Kapitel XVIII:

Lokala Regler och Tillfälliga Regler

"Slutligen," sade Hansson, med den ton en man använder när han anar att han förlorat sin åhörare någonstans kring kapitel sju men ändå är fast besluten att fullfölja till sista sidan, "har vi lokala regler och tillfälliga lokala regler."

Jag rätade på mig. Det lät som en distinktion av det slag som ser harmlös ut på avstånd men visar sig innehålla oväntade avgrunder vid närmare bekantskap.

"Vad är skillnaden?" frågade jag, och förberedde mig innerligt på svaret.

"Lokala regler," förklarade Hansson, "är av den beständiga och evighetssträvanande sorten. De gäller alltid, under alla omständigheter, oavsett väder, sinnesstämning eller personliga övertygelser. Dessa återfinns på klubbens hemsida under adressen www.degk.se/golf – ett dokument som en gentleman av herr Claudes bildning utan tvivel redan bokmärkt och studerat ingående."

Jag lät detta passera utan kommentar, vilket var klokt av mig.

"De tillfälliga lokala reglerna däremot," fortsatte han, "är av ett mer flyktigt och nyckfullt temperament. De anslås på anslagstavlan i gången till höger om receptionen och gäller endast under särskilda

perioder – vid markarbeten, oförutsedda naturliga händelser, eller andra omständigheter som banan finner skäl att reglera med kortare varsel."

"Så man måste alltså konsultera både hemsidan och anslagstavlan innan varje runda?"

"En förnuftig gentleman kontrollerar alltid båda, herr Claude. Hemsidan för vad som alltid gäller, anslagstavlan för vad som gäller just idag men kanske inte imorgon." Han gjorde en liten paus. "Det påminner i viss mån om äktenskapet, om jag tillåter mig en anmärkning."

Jag stirrade på honom. Det var den mest oväntade observationen Hansson hittills hade levererat, och mannen hade under dagen producerat ett antal anmärkningsvärda yttranden.

"Anslagstavlan sitter alltså till höger om receptionen?" sade jag slutligen, ty det verkade klokast att återvända till det konkreta.

"Till höger, ja. Man kan inte missa den – förutsatt att man tittar åt rätt håll, vilket herr Claude med sin naturliga orienteringsförmåga säkerligen gör."

Jag beslutade att tolka detta som en komplimang.

Kapitel XIX:

Uppenbarelsen

Jag lutade mig tillbaka i fåtöljen och betraktade dokumentet med de ögon en man har när han börjar ana att han faktiskt förstått något, vilket i mitt fall är en tillräckligt sällsynt företeelse för att förtjäna uppmärksamhet.

"Vet du vad, Hansson?" sade jag. "Nu när du har rott detta i hamn så verkar alltihop faktiskt ganska logiskt. Rentav välgenomtänkt. Någon har uppenbarligen lagt ner betydande hjärnkapacitet på detta."

"Herrkommittén har som bekant arbetat hårt," sade Hansson neutralt.

"Men säg mig en sak – hur kommer det sig att du kan allt detta utantill? Varenda paragraf, vartenda undantag, varenda liten fotnot som de flesta av oss inte ens misstänker existensen av?"

Hansson funderade en aning längre än vad frågan egentligen motiverade.

"Jag har läst dokumentet," sade han.

"Ja, men ..."

"Noggrant."

"Hansson, de flesta människor som läser ett dokument noggrant kan återge dess huvuddrag. Du återgav det med en precision som antyder att du antingen memorerat det ord för ord eller på något sätt varit inblandad i dess tillkomst."

"Det är möjligt," sade Hansson, "att jag känner någon i herrkommittén."

"Jaha. Och denne någon – delar han med sig generöst av sina kunskaper?"

"Vi har talat om saken vid ett antal tillfällen, ja."

Jag betraktade honom. Det var något i Hanssons sätt att svara – tekniskt sett fullständigt tillfredsställande, men med en

egendomlig känsla av att man fått ett svar på en fråga man inte ställt, och inget svar alls på den man faktiskt ställde.

"Hansson," sade jag, "är du möjligen gift med ordföranden?"

"Gift, Nej, det är en karl."

"Syskon?"

"Inte vad jag vet."

"Barndomsvän? Golfpartner? Fordringsägare?"

"Vi delar," sade Hansson med ett leende av den sorten som en man har när han innerst inne trivs utomordentligt väl med situationen, "ett gemensamt intresse för välskötta tävlingar och korrekt tillämpade regler."

"Det," sade jag, "är det minst upplysande påståendet som framförts i detta rum under hela eftermiddagen, och konkurrensen har som Hansson vet varit hård."

Hansson nickade med en min av uppriktigt medhåll.

"Ja," sade han. "Det är möjligt att så är fallet."

Och med den anmärkningen föreföll han anse saken uttömd, vilket den uppenbarligen inte var, men Hansson hade en förmåga att behandla avslutade ämnen som avslutade på ett sätt som fick en att tvivla på sin egen uppfattning om vad som egentligen hänt.

Jag beslutade att hålla upp mer te och låta mysteriet vila. Vissa sanningar, insåg jag, är inte tänkta att upptäckas. De är tänkta att man ska leva med dem, lätt förvirrad, tills säsongen är slut.

Epilog: Vägen Framåt

Och så var det dags för mig, Claude Knorrning, att ge mig ut på Gentlemen's Tour 2026.

Jag stod där med min nyfunna kunskap, ordentligt inpackad i hjärnans mer ambitiösa avdelningar, och kände något som – om man tog i rejält och blundade lite – kunde liknas vid tillförsikt. Hanssons vägledning hade utrustat mig med insikter som de flesta golfare saknar, förmodligen för att de haft det sunda förnuftets välsignelse att aldrig fråga efter dem.

Visst, Tour Champion eller Golfer of the Year var möjligen inte mitt för tagandet. Inte i år. Inte med en golfhistoria som bäst beskrevs som pittoresk snarare än imponerande. En enskild tävlingsseger föreföll likaså tillhöra kategorin djärva framtidsvisioner snarare än realistiska kortsiktiga mål.

Men närmast håll – det var en annan sak. Närmast håll var demokratins ljusa fyr i golfens annars så meritokratiska mörker. Där räckte det med ett enda ögonblick av oavsiktlig precision, ett slag som av misstag betar sig som om det visste vart det var på väg. Sådana ögonblick hade jag haft. Inte många, och sällan när det gällde, men de hade förekommit, och statistiken talade inte emot mig mer än nödvändigt.

Och om ingenting annat – om säsongen visade sig bli den samling av äventyr, misräkningar och förlorade bollar som min inre realist redan bokfört som troligt utfall – så skulle jag åtminstone bära med mig vetskapen om skillnaden mellan VTOP och en lottad tävling. Det var, måste jag medge, en intellektuell prestation av det slag som

inte syns i scorekortet men som ändå sitter kvar i själen som en stilla källa till självrespekt.

"Ska vi ge oss ut och öva lite innan säsongen drar igång?" föreslog Hansson, med den lätta ton en man har när han föreslår något han innerst inne vet är ett hopplöst projekt men som artigheten kräver att man genomför ändå.

"Utmärkt idé!" sade jag och for upp ur fåtöljen med en energi som överraskade oss båda. "Men först måste jag reglera det ekonomiska. Det var åttahundrafyrtiofem kronor för touravgiften, om jag minns rätt?"

"Precis, herr Claude. Åttahundrafyrtiofem kronor för tjugo tävlingar, ett oändligt förråd av potentiellt nöje, och den aldrig helt uteslutna möjligheten att vinna ett presentkort av okänd dignitet."

Jag drog fram plånboken med den beslutsamma gest en man gör när han investerar i något han inte är alldeles säker på men ändå inte kan låta bli.

"Vet du vad som är det fina med detta, Hansson?" sade jag, medan vi begav oss mot utgången.

"Berätta för mig, herr Claude."

"Även om jag spelar katastrofalt i samtliga tjugo tävlingar – vilket naturligtvis är en rent hypotetisk möjlighet – så är kostnaden per katastrof ändå blott fyrtiotvå kronor och femtio öre. Det är billigare än en lunch."

"Ett sätt att se det på," medgav Hansson.

"Och betydligt mer minnesvärt," tillade jag.

Och med dessa ord klev Claude Knorrling ut i den friska luften, mot den första tee:n, mot säsongen 2026, och mot ett öde som – vad det än beredde – åtminstone inte skulle bli tråkigt.

Hansson följde tre steg bakom, som han alltid gjorde, med ett uttryck som antydde att han visste precis vad som väntade och fann det hela synnerligen underhållande.

FIN

Författarens anmärkning: För fullständiga tävlingsvillkor, vänligen konsultera det officiella dokumentet från Delsjö Golfklubb. Denna novell är tänkt som en underhållande introduktion och ersätter inte det faktiska regelverket, även om den förhoppningsvis gör det lättare att smälta.